

Alsang på Borgertorvet

25. august 2020

Joachim Knop & Nikolaj Bentzon

Husk at spritte af – der står håndsprit flere steder på Borgertorvet.
Hold god afstand til hinanden og husk at hoste i ærmet.

Velkommen og god fornøjelse!

**Egedal
Kommune**

Frihed
Fremtid
Fællessang

Underlige aftenlufte

Underlige aftenlufte!
hvorhen vinker I min hu?
Milde, lune blomsterdufte!
sig, hvor hen I bølger nu.
Går I over hviden strand
til mit elskte fødeland?
Vil I der med eders bølger
tolke, hvad mit hjerte dølgjer?

Matte sol! bag bjergets stene
luerød du daler ned,
og nu sidder jeg alene
i min dunkle ensomhed.
Hjemme var der intet fjeld,
ak! så er jeg ude vel,
skal i nat ej barnligt blunde
i min Herthas grønne lunde.

Tager ej min sang for andet
end et ufrivilligt suk!
Længselsfuldt heniler vandet,
aftnen er så blid og smuk.
Mangen sådan aftenstund
sad jeg i min kære lund,
mindet vender nu tilbage,
det var årsag i min klage.

Tidlig misted jeg min moder,
ak! det gjorde mig så ve!
Danmark er min anden moder,
skal jeg mer min moder se?
Livet er så svagt og kort,
skæbnen vinker længer bort,
skal jeg med den sidste varme
slutte mig i hendes arme?

Septembers himmel er så blå

Septembers himmel er så blå
dens skyer lyser hvide
og lydt vi hører lærken slå
som før ved forårstide.
Den unge rug af mulden gror
med grønne lyse klinger
men storsten længst af lande før
med sol på sine vinger.

Der er en søndagsstille ro
imellem træer og tage
en munter glæde ved at gro
som var det sommerdage.
Og koen rusker i sit græs
med saften om sin mule,
mens bonden kører hjem med læs,
der lyser solskinsgule.

De røde æbler løsner let
fra træets trætte kviste.
Snart lysner kronens bladenet
og hvert et løv må briste.
Når aftensolen på sin flugt
bag sorte grene svinder
om årets sidste røde frugt
den tungt og mildt os minder.

At flyve som et forårsfrø
for sommerblomst at blive
er kun at visne for at dø
kan ingen frugt du give.
Hvis modenhedens milde magt
af livet selv du lærte
da slår bag falmet rosendragt
dit røde hybenhjerte.

Solen strejfer

Nu solen strejfer mod jordens rand
sommerlysets matte spejl
septembers afsked med sol og strand
efteråret rigger sejl
og mens blege stråler på ny udmåler
et minde om august
lakker tankeflugt snart mod træets frugt
i septembervindens pust

Oktober funkler i gul, brun, rød,
årets ældningsmesterværk
for skoven prydes af falmet lød
nu da frisk vind går mod stærk
undertiden brydes den svale blæst
efter første nat med frost
lune bølgeslag fra en sommerdag
førend vint'rens hårde kost

Snart regntungt dagslys i timers fåtal
udmelder vintersigt
novembers dynger af vissent løvfald
er høstens stedse pligt
når et hjertestik om den tid som svandt
bringer vemodstanker ind
mildner årstidsminder om årstidsskift
og om vårens forårvind

Ved årets udløb med rimfrostlag
løsnes vintertide brat
decembers kulde og korte dag
nok et efterår forladt
stærke længselsdrømme vil føre strømme
af savn om efterår
indtil forårshåb om en sommerdåb
bryder fri og genopstår

Nu falmer skoven trindt om land

Nu falmer skoven trindt om land,
og fuglestemmen daler;
alt flygted storken over strand,
ham følger viltre svaler

Hvor marken bølged nys som guld
med aks og vipper bolde,
der ser man nu kun sorten muld
og stubbene de golde

Men i vor lade, på vor lo,
der har vi nu Guds gaver,
der virksomhed og velstand gro
i tøndemål af travet

Da høste vi, som fugle nu,
der ikke så og pløje;
da komme aldrig mer i hu
vi jordens strid og møje.

For høsten her og høsten hist
vor Gud ske lov og ære,
som ved vor Herre Jesus Krist
vor Fader ville være!

Hans Ånd, som alting kan og ved,
i disse korte dage
med tro og håb og kærlighed
til Himlen os ledsage!

N.F.S. Grundtvig 1844.

Danske vinter

1 Danske vinter

korte dage
blomstringsafbud
Kjørmes Knud
blusset kind der
lig din hage
døjer drøjt som blottet hud

for snart din frakkes polstring
bakser med et uophørligt træk
men støt den smukt sneklædte modvind
trækker vintermismod væk
du sanser

sneens knagen
lysets funklen
luftens ungdom
størknet jord
æblet dingler
dødt og runken
vinterhøst
et modvendt ord

og danske vintervidner
melder rusk og regn for resten

2 Kulden klirrer

frosne væsker
saltning ætser
vinterslag
mens du dirrer
tænding tæsker
råkold blikspands startmishag

nu solens lave glamourøse skin
beskærer øjets sigt
omsværmet er den skarpe vintersol
endog i sang som digt
her råder

nordligt vejrlig
stive fingre
inden døre
danske kår

skyers luftkrig
bilen slingrer
sne og pløre
år for år

og danske vintervidner
melder rusk og regn for resten

Vort modersmål er dejligt

Vort modersmål er dejligt, det har så mild en
klang,
hvormed skal jeg ligne og prise det i sang?
En højbåren jomfru, en ædel kongebrud,
og hun er så ung, og så yndig ser hun ud,
og hun er så ung, og så yndig ser hun ud!

Hun lægger os på læben hvert godt og kraftigt ord
til elskovs sagte bønner, til sejrens stolte kor.
Er hjertet trangt af sorgen, og svulmer det af lyst,
hun skænker os tonen, som lette kan vort bryst,
hun skænker os tonen, som lette kan vort bryst.

De fremmede, de tænkte at volde hende sorg,
de bød hende trældom i hendes egen borg,
men just som de mente, hun var i bånd og bast,
da lo hun så hjertelig, at alle lænker brast,
da lo hun så hjertelig, at alle lænker brast.

Og årene, de rulle og skiftes om på jord,
og vore navne glemmes som sne, der faldt i fjor,
og slægt efter slægt segner hen på nornens bud,
men hun er så ung, og så yndig ser hun ud,
men hun er så ung, og så yndig ser hun ud!

Dufte svirrer

Den milde vinters milde vind
bebuder snart sagt ingenting
et vinterhalvårs vinterpjask
udvisker årstidsskift
dog tegnene pibler frem
et forår står nu på klem
og maven som kribler
hvem som helst må frydes

1 Dufte svirrer
vejrsving forvirrer
livskraften vækkes
bejlere tækkes
inden længe
forår vil fænge
gråt står for grønne skud
med kræfternes opgør
om vinterens ophør
er kampen dog kølig
i kampens hede
støt og stadig
stærk og stædig
forårets skabertrang
en årstiders morgensang

2 Vante vaner
luften fremmaner
måneders higen
forårsmagien
sværmerier
afslag og smiger
troløse danske vejr
men snart er det forår
et smægtende lysår
et lunefuldt forspil
til sommerbruset
jubelmøde
lyssynsgrøde
fyld dine lungers for
med duft fra den friske jord

Lyset svinder

1 En sommeraften hvor bålet skærmer kulden
snart dagslys mattes af den dunkle nat
vi sidder tæt i skær fra glød og flamme
som kæler for dit ansigts favre træk
vor år med tiden ved lod blev til årtier
ved skæbnens nåde veje blev til én
jeg længes mod vor evighed
i solnedgangens skær
for lyset svinder
tiden rinder
du, min hjertenskær

2 Når sommernatten fortrænger aftenrøden
en aftensværmer melder mørkets brud
da slår jeg arm og ånd om dig min kære
i mosekonens bryg vi stævner ud
nu natten lukker sig mørkt om os herude
og aftenklangen dysses og blir stum
en glød fra bålet svæver bort
og varslet kommer nær
for lyset svinder
tiden rinder
du, min hjertenskær

For vist vil de komme

Med byer der ligger ved hav og ved bugt
med blæst mod de græsklædte skrænter
hvor solstråler spiller en fuga i lys
på brændingens hvide tangenter
mit land er hvor vintrene tøver før sommer
i regnklare forår når viberne kommer
/ for vist vil de komme
ja vist vil de komme
vil viberne komme igen /

2. Et land der forbindes på kryds og på tværs
af veje og broer og skinner,
der løber langs skove og vandløb og eng,
hvor arter dør ud og forsvinder,
og stier langs marker hvor nogen kan huske
en maj måneds læhegn af blomstrende buske.
/ For vist skal de blomstre
ja vist skal de blomstre
skal hegnene blomstre i maj /

3. Og dufte og hviske om længsler og savn
så hjertet blir kærlighedsdrejet,
og åbent for det, der er ukendt og nyt
og det, der er mer' end vort eget,
som hylden der breder de svalende hænder
og rækker os sange med stjerneantennen.
/ For vist skal de leve, vist skal de leve
skal sangene leve i os /

4. Og synge om byer med huse og træer
og parker med plæner og bede,
hvor børn spiller bold og de elskende går
og samler det lys, de skal sprede,
ja synge så hjerterne næsten må briste
om det, vi er tankeløst nær ved at miste.
/ For vist skal de drømmes
ja vist skal de drømmes
skal drømmene drømmes af os /

5. En drøm om et folk der med udsyn og ånd
bevarer en ligevægtssfære,
hvor livet kan forme sig værdigt og frit
og mere ik' blot kræver mere
- en fremtid der skabes i tæt symbiose
med lærker og viber i engdrag og mose.
/ For vist vil de komme, vist vil de komme
vil viberne komme igen /